

หัวข้อข่าว : เมื่อ “ล้อเล่น” เป็น “บูลลี่” “วันโน้น”-“วันนี้” จึงต่างกัน

วันที่เผยแพร่ผลสำรวจ : 23 กันยายน 2565

ที่มา : www.thairath.co.th

ข่าว วัสดุ หนังสือพิมพ์ ไทยรัฐทีวี लाइฟสไตล์ กีฬา บันเทิง ดวง หอย นิยาย โปสโมชั่น Y+

Live

📅 23 ก.ย. 2565 05:11 น.

เมื่อ “ล้อเล่น” เป็น “บูลลี่” “วันโน้น”-“วันนี้” จึงต่างกัน

ข่าวเล็กๆข่าวหนึ่งที่ซุกอยู่ในหน้า 7 ซึ่งเป็นหน้าที่เกี่ยวกับข่าวการศึกษา ศาสนา และสาธารณสุขของไทยรัฐฉบับเมื่อวันพฤหัสบดีที่ผ่านมา...ทำให้ผมแทบนอนไม่หลับไปเลยทีเดียว

ด้วยความเป็นห่วงเป็นใยว่าในอนาคตสังคมไทยเราจะเป็นอย่างไรหนอ? และคนไทยเราจะอยู่กันอย่างมีความสุขได้อย่างไรหนอ?

หน้าข่าวการศึกษาของไทยรัฐรายงานว่า กรุงเทพโพลสำรวจความเห็นของเยาวชนเรื่อง “เยาวชนกับการบูลลี่ในสังคมไทย” โดยเก็บข้อมูลจากเยาวชนในกรุงเทพฯและปริมณฑล 1,203 คน พบว่า...

หัวข้อข่าว : เมื่อ “ล้อเล่น” เป็น “บูลลี่” “วันโน้น”-“วันนี้” จึงต่างกัน

วันที่เผยแพร่ผลสำรวจ : 23 กันยายน 2565

ที่มา : www.thairath.co.th

“ส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 40.7 มีความเห็นต่อการบูลลี่ในสังคมไทยและโลกออนไลน์ ในปัจจุบันว่า เป็นเรื่องที่ร้ายแรงกระทบต่อจิตใจอาจทำให้เป็นโรคซึมเศร้าฆ่าตัวตาย ทำร้ายตัวเองและทำร้ายผู้อื่นได้”

“โดยเรื่องที่ถูกบูลลี่มากที่สุดร้อยละ 65.7 คือ ถูกล้อชื่อบุพการี...รองลงมาร้อยละ 57.3 คือถูกล้อเลียน ปมด้อยรูปร่างหน้าตา...และร้อยละ 32.4 ถูกทำให้อับอายในที่สาธารณะ”

ที่ผมเรียนท่านผู้อ่านว่าผมรู้สึกไม่สบายใจถึงขั้นแทบนอนไม่หลับก็มาจากผลสำรวจว่าการกระทำที่เคยฮิตที่สุดในยุคสมัยของผมเป็นเด็กๆและเป็นเครื่องมือที่ทำให้เด็กรุ่นผมรักใคร่กลมเกลียวกันมากที่สุดได้กลายเป็นเรื่อง “บูลลี่” หลัก หรืออันดับที่ 1 ในยุคปัจจุบัน อันได้แก่ การ “ถูกล้อ” หรือ “การล้อ” ชื่อ บุพการี นั่นเอง

เมื่อสัก 2 ปีที่แล้วเห็นจะได้ ผมไปงานสถาปนิกจอตติบรรณาธิการหนังสือพิมพ์อาวุโสที่มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย และป็นนักเขียนนักข่าวหนังสือพิมพ์มากมาย (รวมทั้งผมด้วย) พี่ มานะ แพร์พันธุ์ อดีตบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย และ บ้านเมือง

ก่อนจะถึงพิธีสถาปนากิจ ลูกสาวของพี่มานะได้เชิญเพื่อนรักของคุณพ่อที่คบกันมาตั้งแต่เด็กจนแก่ขึ้นกล่าวคำไว้อาลัย

เพื่อนท่านนั้นก็คือ พี่อาคม มกรานนท์ โฆษกและพิธีกรทางโทรทัศน์และทางวิทยุที่โด่งดังที่สุดคนหนึ่งของประเทศไทย เมื่อ 30 กว่าปีที่แล้ว พี่อาคมเล่าว่า “มานะ เขาเป็นลูกอา โชติ แพร์พันธุ์ นักเขียนใหญ่ที่สุดคนหนึ่งของประเทศไทย (เจ้าของนามปากกา ยาขอบ ผู้ประพันธ์นวนิยายอิงพงศาวดาร เรื่อง “ผู้ชนะสิบทิศ”) ส่วนผมเป็นลูกพ่อ ชำ มกรานนท์ (ไม่ได้บอกว่าโด่งดังในทางใด แต่ฟังชื่อคุณๆว่าเป็นบุคคลมีชื่อเสียงท่านหนึ่ง)”

หัวข้อข่าว : เมื่อ “ล้อเล่น” เป็น “บูลลี่” “วันโน้น” – “วันนี้” จึงต่างกัน

วันที่เผยแพร่ผลสำรวจ : 23 กันยายน 2565

ที่มา : www.thairath.co.th

“ผมเรียกมานะว่า ไอ้โชติ ซึ่งเป็นชื่อพ่อเขามาตั้งแต่รู้จักกัน...และมานะก็จะเรียกผมว่า ไอ้ช่า ซึ่งเป็นชื่อพ่อผม ผลัดกันเรียกเสียจนบางครั้งลืมไปว่ามานะชื่ออะไร และผมชื่ออะไร” พี่อาคมกล่าวถึงความสัมพันธ์อันแนบแน่นกับพี่มานะด้วยการเรียกชื่อพ่อมาตั้งแต่เด็ก

ไม่เพียงแต่พี่ มานะ แพร์พันธุ์ และพี่ อาคม มกรานนท์ เท่านั้นที่ล้อชื่อพ่อ หรือ บุพการีจนติดปาก...คนรุ่นน้องถัดมาอย่างรุ่นพวกผมไปจนถึงรุ่นน้องๆอีกหลายรุ่นต่างก็ล้อชื่อพ่อกันอย่างไม่รังเกียจเด็ดฉันท

บ่อยครั้งที่คนรุ่นโน้นล้อชื่อพ่อเพื่อนแล้วเผลอไปเรียกเพื่อน (ด้วยชื่อพ่อ) ต่อหน้าพ่อ...จนพ่อของเพื่อนต้องหันมาบอกว่า “ชื่อที่เธอเรียกนะมันชื่อฉันนะ...ส่วนเพื่อนเธอนะ เขาชื่อนี้ต่างหากละ”

สมัยโน้นเราไม่เคยรู้จักคำว่า “บูลลี่” ไม่รู้ว่ามันคืออะไรและแปลว่าอะไร...เรารู้จักแต่คำว่า “ล้อเล่น” หรือไม่ก็ “ล้อเลียน” ซึ่งมักจะมีการขยายความด้วยวลีที่ว่า “ล้อเพราะรัก” ตามมาด้วย

เราจึงล้อชื่อพ่อและล้อคุณสมบัติอื่นๆซึ่งกันและกัน ด้วยความรัก ความเอ็นดู และไม่ถือสาว่าการเรียก “รูปสมบัติ” ที่เป็นจริงของคนคนนั้น เป็นการประณามหยามเหยียด และคนถูกเรียกก็ไม่รู้สึกใดๆในทางลบ

เราจึงมีคนที่มีชื่อเล่นว่า ไอ้ดำ อีแดง ไอ้เผือก ไอ้เตี้ย ไอ้โต ไอ้กำง ไอ้ยาว ไอ้สั้น ไอ้หยิก ไอ้หยอง อีอวบ อีอูม ฯลฯ เต็มบ้านเต็มเมือง

เป็นความน่ารักอีกรูปแบบหนึ่งของสังคมไทยเสียด้วยซ้ำ

ครับ! พระท่านสอนไว้แล้วว่า เกิดขึ้นตั้งอยู่และดับไปเป็นของ ธรรมดาของโลก อะไรเกิดได้ก็แตกดับได้ ไม่มีสิ่งใดอยู่ยั่งยืนยงเป็นนิรันดร์

หัวข้อข่าว : เมื่อ “ล้อเล่น” เป็น “บูลลี่” “วันโน้น”-“วันนี้” จึงต่างกัน

วันที่เผยแพร่ผลสำรวจ : 23 กันยายน 2565

ที่มา : www.thairath.co.th

อะไรเกิดได้ก็แตกดับได้ ไม่มีสิ่งใดอยู่ยั่งยืนยงเป็นนิรันดร์

ดังนั้น หากวัฒนธรรม “ล้อเพราะรัก” จะสูญหายไป กลายเป็นวัฒนธรรมใหม่ “บูลลี่” เข้ามาแทน ก็เป็นเรื่องธรรมดาของโลกนั่นเอง อย่าไปคิดอะไรมาก

ท่านที่มีอายุ 60 ปีลงมา น่าจะอยู่อีกหลายปี ก็ฝากให้ลุ้นกันด้วยว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร? ส่วนคนรุ่นผมที่ชอบล้อชื่อบุคลากรนั้น ส่วนใหญ่อายุ 70-80 กันแล้ว คงอยู่ลุ้นได้อีกไม่กี่ปี

จึงต้องปลอบใจตัวเองว่าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด...Whatever Will Be, Will Be...ด้วยประการฉะนี้.

“ชุม”